

Sygn. akt XIV C 226/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2021 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jan Sterczała

Protokolant st. prot. Małgorzata Gawrońska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2021 roku w Pile

sprawy z powództwa (...) **Bank Spółka Akcyjna w W.**

przeciwko **D. K.**

przy interwencji ubocznej **Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 127 058,15 zł z umownymi odsetkami w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od kwoty 113 981,54 zł od dnia 28 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo co do należności głównej 8,07 zł;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 14 271 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 90,40 zł tytułem nieuiszczonych wydatków;
5. oddala wniosek o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

Jan Sterczała

XIV C 226/19

UZASADNIENIE

Pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 29.01.2009 r. (...) Bank SA w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej D. K. kwoty 127 066,22 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 28.01.2019 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podano między innymi, że w dniu 18 kwietnia 2017 r. strony zawarły umowę kredytu konsolidacyjnego. Pozwana nie spłacała zadłużenia z tego tytułu, umowę wypowiedziano.

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2019 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

W dniu 1 kwietnia 2019 r. powód uzupełnił braki pozwu, dołączono również dowody w postaci dokumentów na poparcie żądań pozwu.

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 kwietnia 2019 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu stwierdzono między innymi, że powód nie wykazał zasadności swego roszczenia. Pozwana podniosła, iż dowód w postaci wyciągu z ksiąg bankowych nie może stanowić jakiegokolwiek dowodu na okoliczność zasadności roszczeń powoda. Powód nie udowodnił też - jej zdaniem - wypłaty środków z umowy kredytu. Zakwestionowano też zasadność obciążenie pożyczkobiorcy w podanych w pozwie kosztami. Ponadto podniesiono zarzut przedwczesności powództwa w związku z nieskutecznym wypowiedzeniem umowy pożyczki.

W toku dalszego procesu strony podtrzymały swe stanowiska.

W dniu 28 lutego 2020 r. Horyzont Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. złożył oświadczenie o wstąpieniu do procesu w charakterze powoda, z powołaniem na zawarcie w dniu 15.10.2019 r. umowy przelewu wierzytelności, na mocy której nabył on należność dochodzoną przeciw pozwanej w niniejszym postępowaniu. Na to wstąpienie nie wyraziła zgody pozwana, wobec czego w dniu 8 czerwca 2020 r. podmiot ten zgłosił interwencję uboczną po stronie powodowej. Pozwana zgłosiła opozycję przeciwko tej interwencji. Opozycja została oddalona postanowieniem z dnia 2 czerwca 2021 r.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 kwietnia 2017 r. strony zawarły umowę kredytu konsolidacyjnego nr (...). W postanowieniach ogólnych umowy przedstawiono cel kredytu – spłatę zobowiązań pozwanej z tytułu szeregu innych kredytów, wyszczególnionych w umowie. Podano również całkowitą kwotę kredytu, wynoszącą – 94 005 zł oraz warunki jego spłaty. Strony ustaliły okres kredytowania na czas od 18.04.2017 r. do 16.04.2029 r., sposób ustalania oprocentowania, wskazano też wysokość (...) oraz całkowitej kwoty do zapłaty. Kredyt miał być przez pozwaną spłacany w ratach równych w wysokości po 1 385,73 zł (ostatnia rata „wyrównująca” – 1 386,74 zł). W umowie szczegółowo uregulowano również kwestie dotyczące uprawnień banku w przypadku braku należytej spłaty kredytu oraz procedurę jego wypowiedzenia (pkt 5 i 6 umowy – k. 41-42). W umowie zawarto również kwotę opłaty pobieranej przez pośrednika kredytowego.

Pozwana zleciła wypłatę kredytu, zgodnie z treścią umowy. Dyspozycja pozwanej została zrealizowana.

Pozwana nie wywiązywała się z terminowej spłaty kredytu – przestała spłacać raty kredytu od marca 2018 r. W maju 2018 r. zamiast całej raty wpłaciła 500 zł, natomiast w styczniu 2019 r. kwotę 100 zł. W konsekwencji – pismem z dnia 30 marca 2018 r. powód wezwał pozwaną do natychmiastowego uregulowania zaległości w terminie 14 dni wraz z informacją o możliwości złożenia wniosku o przeprowadzenie restrukturyzacji zadłużenia. W dniu 19.04.2019 r. skierowano do pozwanej kolejne wezwanie do zapłaty, w dniu 2 maja 2018 r. kolejne. Pozwana nie zareagowała na wezwania.

Pismem z dnia 21 maja 2018 r. bank wypowiedział pozwanej umowę kredytu, wzywając do spłaty należności 116 670,64 zł w terminie trzydziestu dni.

Pismem z dnia 6.08.2018 r. wezwano pozwaną przedprocesowo do zapłaty należności wobec banku.

Pozwana należności nie uiściła.

Na dzień wniesienia pozwu zadłużenie pozwanej względem powoda wynosiło 113 981,63 zł (niespłacony kapitał), zadłużenie z tytułu odsetek karnych za opóźnienie 8 918,67 zł.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie następujących dowodów:

A dokumentów prywatnych znajdujących się w aktach sprawy:

- 1/ umowy kredytu nr KGP (...) – k. 36- 45, 106-115;
  - 2/ dyspozycji wypłaty – k. 47,116;
  - 3/ harmonogramu spłaty – k. 48-71, 126-135;
  - 4/ wezwań do zapłaty – k. 75, 145,146, 147;
  - 5/ wypowiedzenia umowy z dowodem nadania i doręczenia – k. 76-80, 136,138-140;
  - 6/ wezwania przedprocesowego – k. 81, 144;
  - 7/ wyciągu z ksiąg banku – k. 105;
  - 8/ zestawienia przelewów – k. 119-124;
  - 9/ zestawienia należności i spłaty – k. 148-151;
  - 10/ zestawienia odsetek – k. 152 -153;
- B opinii biegłego A. N. – k. 376-379, 292-300.

Wskazane wyżej dokumenty prywatne, zostały złożone w formie pisemnej w odpisach poświadczonych za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym. Zgodnie z art. 129 § 3 k.p.c., zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa ma charakter dokumentu urzędowego. W związku z tym dokonane przez pełnomocnika powoda poświadczenia wierności oryginałom odpisów dokumentów korzystały z domniemania zgodności treści z prawdą (art. 244 § 1 k.p.c.). Domniemanie to nie zostało przez pozwaną obalone. Dokumenty prywatne, złożone w odpisach poświadczonych za zgodność w sposób wyżej wskazany, nie budziły wątpliwości co do prawdziwości i autentyczności. Dodatkowo – w świetle art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Przepis ten stanowi podstawę do stosowania w praktyce bankowej dokumentów elektronicznych. Nie budziły one żadnych zastrzeżeń co do spełniania wymogów z art. 7 Prawa bankowego, jak też, co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą, a nadto znajdowały potwierdzenie w treści innych dokumentów, zwłaszcza umowy kredytu i wyciągu z ksiąg powoda.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka S. K. wobec niemożliwości przeprowadzenia tego dowodu.

W celu uniknięcia wątpliwości co do poprawności przedstawionych przez powoda rozliczeń sąd - na wniosek powoda - przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości. Złożone do akt sprawy opinie zostały uznane przez Sąd za przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy, sporządzone w sposób fachowy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Powód dochodził roszczenia o zapłatę swojej należności z tytułu łączącej go z pozwaną umowy kredytu z dnia 18 kwietnia 2017 r. nr (...), na mocy której pozwana otrzymała od powoda określoną w niej ilość środków pieniężnych i była zobowiązana do ich zwrotu w sposób i na warunkach w niej ustalonych. Pozwana z tego obowiązku się nie wywiązywała, powód wypowiedział jej umowę na mocy jej postanowień, w trybie i zgodnie z treścią art. 75c Prawa bankowego.

Podniesione przez pozwaną zarzuty okazały się całkowicie bezzasadne.

Oczywiście nietrafione były zarzuty natury dowodowej. Powód szczegółowo wykazał przecież dołączonymi do pozwu dokumentami fakt zawarcia umowy, fakt wypłaty ustalonej w umowie kwoty pozwanej, wysokość dokonanych wpłat. Przedstawił bardzo szczegółowe rozliczenie dokonanych przez pozwaną wpłat, ich rozliczenie oraz sposób naliczenia odsetek. Co więcej – z ostrożności procesowej zawnioskowano nawet o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego i ustalenia opinii pokrywały się niemal całkowicie (z wyjątkiem symbolicznej kwoty 8,07 zł) z wyliczeniami powoda. Pozwana w swej argumentacji przeceniła znaczenie jakie miała przypisywać strona powodowa wyciągowi z ksiąg bankowych powoda. Te wyciągi absolutnie nie były ani dla powoda, ani dla Sądu żadnym przesądzającym dowodem na poparcie tezy o zasadności powództwa. Kluczowe były inne dokumenty – przede wszystkim dokument umowy kredytu, zestawienia spłat oraz dokumenty związane z procedurą wypowiedzenia umowy kredytu (wezwania do zapłaty – z pouczeniem o możliwości restrukturyzacji zadłużenia oraz dokument wypowiedzenia umowy). Wyciąg z ksiąg, który tak mocno „zaatakowała” w swej argumentacji strona pozwana, nie był dokumentem, który w jakimkolwiek stopniu przesądził rozstrzygnięcie sprawy.

Gołosłowne były również zarzuty co do rzekomej nie ekwiwalentności roszczeń stron oraz wysokości wynagrodzenia pośrednika. Strona powodowa zaprezentowała w tymże zakresie szczegółową argumentację, zawartą w piśmie procesowym z dnia 3 czerwca 2019 r. (k. 99-102), którą Sąd w całości podzielił. W ocenie Sądu, uzgodnione warunki kredytu nie naruszały dopuszczalnej swobody kontraktowej. Z samej treści umowy kredytu wynikało zresztą, iż była to któraś z kolei umowa kredytu zawierana przez pozwaną (wynika to z zestawienia kredytów, które zamierzała spłacić poprzez kredyt konsolidacyjny), więc nie można traktować pozwanej jako nieporadnego konsumenta. Zresztą – na poparcie zarzutów w tej materii strona pozwana nie wykazała żadnej inicjatywy dowodowej, poprzestając na ogólnikowym zarzucie w odpowiedzi na pozew.

Z dokonanych ustaleń wynikało, że całkowite zadłużenia pozwanej z tytułu przedmiotowej umowy kredytu na dzień wniesienia pozwu wynosiło: niespłacony kapitał 113 981,54 zł, odsetki umowne 4 157,85 zł oraz odsetki karne za opóźnienie 8 918,67 zł. Zatem żądanie powoda było uzasadnione do kwoty 127 058,15 zł. Od dnia wniesienia pozwu od kwoty kapitału 113 981,54 zł powodowi należą się dalsze odsetki umowne za opóźnienie w umówionej - maksymalnej wysokości. Dlatego żądanie zasądzenia takich odsetek również było uzasadnione.

Powództwo należało oddalić do kwoty 8,07 zł (127 066,22 zł /kwota żądana/ minus 127 058,15 zł /kwota zasądzona/).

Pozwana przegrała proces, wobec czego – zgodnie z regulacją art. 98 § 1 kpc zasądzono od niej na rzecz powoda zwrot kosztów procesu.

Na koszty te składały się następujące pozycje: opłata od pozwu 1 589 zł, opłata uzupełniająca 4 765 zł, wykorzystane zaliczki uiszczone przez powoda w łącznej wysokości 2 500 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym 5 400 zł.

Zarządzono również, przy odpowiednim zastosowaniu art. 98 § 1 kpc, ściąganie od pozwanej kwoty 90,40 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa (art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Sąd oddalił wniosek powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności gdyż wniosek ów nie był należycie umotywowany (art. 333 § 3 kpc).

sędzia Jan Sterczała